

Ten minste 1 uur aaneengesloten kunnen werken 6. In de Wajong maakt de noodzaak van intensieve begeleiding onderdeel uit van het criterium 'ten minste 1 uur aaneengesloten kunnen werken' van art. 1a lid 1 onder c Sbaow. Met dat criterium wordt bedoeld dat niet vaker dan een keer per uur een substantiële onderbreking van het productieproces noodzakelijk is om de betrokkene bij te sturen.

7. De crux zit erin dat uit de noodzaak van intensieve begeleiding niet noodzakelijkerwijs volgt dat de betrokkene meer dan één keer per uur moet worden bijgestuurd. En als dat wel het geval is, is het niet de noodzaak van *intensieve begeleiding* die tot gevolg heeft dat het arbeidsvermogen ontbreekt, maar het *niet ten minste 1 uur aaneengesloten kunnen werken*. Of van een werkgever kan worden verlangd in die begeleiding te voorzien, is dan niet meer relevant.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten SSZ

277

Toelaatbaar dat in hoger beroep voor appellante nieuwe taak wordt geselecteerd

Centrale Raad van Beroep
28 augustus 2024, nr. 22/1573 WAJONG,
ECLI:NL:CRVB:2024:1723
(Weyers)
Noot E. van den Bogaard

Taak in arbeidsorganisatie.

[Wajong art. 1a:1]

Vanwege de aangescherpte beperkingen op frequente hoofdbewegingen en bukken heeft de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep de taak 'afstoffen' laten vervallen en de taak 'invoeren van gegevens' geselecteerd. Met deze taak beschikt appellante volgens het UWV ongewijzigd over arbeidsvermogen. Appellante stelt dat het UWV

niet vrij is deze nieuwe taak na jaren procederen in hoger beroep alsnog aan het bestreden besluit ten grondslag te leggen. De Raad volgt dit standpunt niet. Geen rechtsregel staat eraan in de weg dat het UWV, ter onderbouwing van het standpunt dat appellante beschikt over arbeidsvermogen, in hoger beroep een nieuwe taak selecteert. Wajong-uitkering terecht geweigerd.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Noord-Nederland van 13 april 2022, 20/3565 (aangevallen uitspraak)

tussen:

[appellante] te [woonplaats] (appellante)

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Samenvatting

Het gaat in deze zaak over de vraag of het Uwv terecht heeft geweigerd appellante een uitkering op grond van de Wajong toe te kennen.

Procesverloop

Namens appellante heeft mr. H.G.B. van der Wal, advocaat, hoger beroep ingesteld. Het Uwv heeft een verweerschrift en een nadere reactie ingediend.

De Raad heeft de zaak behandeld op een zitting van 30 november 2023. Appellante is niet verschenen. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. D. de Jong.

Het onderzoek ter zitting is geschorst. Het Uwv heeft nadere rapporten van de verzekeringsarts bezwaar en beroep en de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep ingezonden. Partijen hebben over en weer gereageerd.

Met toepassing van artikel 8:57, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is een nader onderzoek ter zitting achterwege gebleven, omdat partijen niet binnen de gestelde termijn hebben verklaard gebruik te willen maken van het recht ter zitting te worden gehoord.

Vervolgens heeft de Raad het onderzoek met toepassing van artikel 8:57, derde lid, van de Awb gesloten.

Overwegingen

Inleiding

1. Bij de beoordeling van het hoger beroep zijn de volgende feiten en omstandigheden van belang.

1.1. Appellante, geboren op [geboortedatum] 1993, heeft met een door het Uwv op 11 november 2019 ontvangen brief van de gemeente Oldambt een aanvraag voor een uitkering op grond van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten ingediend. Daarbij is vermeld dat appellante continu hoofdpijn heeft en klachten van duizeligheid, flauwvallen als gevolg van een aangeboren AVM (arterioveneuze malformatie) achter haar rechteroor. Bij de aanvraag is informatie gevoegd van de plastisch chirurg, huisarts en het Ommelander Ziekenhuis Groningen. Het Uwv heeft vervolgens een verzekeringsgeneeskundig en arbeidskundig onderzoek verricht, waarna bij besluit van 16 april 2020 geconcludeerd is dat appellante arbeidsvermogen heeft.

1.2. Bij besluit van 6 november 2020 (bestreden besluit) heeft het Uwv het hiertegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Hieraan liggen rapporten van een verzekeringsarts bezwaar en beroep en een arbeidsdeskundige bezwaar en beroep ten grondslag.

Uitspraak van de rechtbank

2. De rechtbank heeft het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard en daarmee het bestreden besluit in stand gelaten.

2.1. De rechtbank heeft, voor zover van belang, geoordeeld dat het medisch onderzoek door de verzekeringsartsen voldoende zorgvuldig is geweest en dat er geen reden is om te twijfelen aan de conclusies van de verzekeringsartsen. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft in zijn rapport van 23 oktober 2020 op inzichtelijke en overtuigende wijze gemotiveerd waarom appellante één uur aaneengesloten kan werken en ten minste vier uur per dag belastbaar is. Met de enkele stelling van appellante dat zij geen arbeidsvermogen heeft, heeft zij deze overwegingen niet concreet bestreden. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft daarnaast in zijn rapport van 21 januari 2022 inzichtelijk en toereikend gemotiveerd waarom de door appellante in de beroepsprocedure ingebrachte medische informatie geen aanleiding geeft voor wijziging van het eerdere standpunt. De rechtbank ziet geen aanleiding de verzekeringsarts bezwaar en beroep niet in zijn standpunt te volgen.

2.2. De arbeidsdeskundigen hebben vastgesteld dat appellante beschikt over basale werknemersvaardigheden en dat zij een taak kan uitvoeren in een arbeidsorganisatie, te weten de taak 'afstoffen'.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de rapporten van de arbeidsdeskundigen voldoende gemotiveerd en inzichtelijk zijn. Dat appellante, naar zij stelt, haar nek niet kan bewegen en niet kan bukken, maakt niet dat zij de taak 'afstoffen' niet kan doen. Appellante heeft geen medische informatie overgelegd waaruit het tegendeel blijkt.

Het standpunt van appellante

3.1. Appellante is het met die uitspraak van de rechtbank niet eens. Zij vindt dat zij geen arbeidsvermogen heeft en haar behandelend medisch specialist van het UMCG ondersteunt haar in dit standpunt. Door haar aandoening kampt appellante met zodanige zware duizelingen dat zij in feite niets kan doen. Het verrichten van veilige enkelvoudige werkzaamheden in haar eigen tempo is niet mogelijk omdat appellante niet in staat is om haar nek te bewegen of te bukken. De door het Uwv geselecteerde taak 'afstoffen' is dus onmogelijk voor appellante om uit te oefenen. De bevindingen van de verzekeringsartsen en de arbeidsdeskundigen druisen in tegen de bevindingen van de medisch specialist.

Het standpunt van het Uwv

3.2. Het Uwv heeft verzocht de aangevallen uitspraak te bevestigen.

Het oordeel van de Raad

4. De Raad beoordeelt of de rechtbank terecht het bestreden besluit over de weigering van de Wajong-uitkering in stand heeft gelaten aan de hand van wat appellante in hoger beroep heeft aangevoerd, de beroepsgronden. De Raad komt tot het oordeel dat het hoger beroep niet slaagt.

4.1. Een betrokkene heeft recht op een Wajong-uitkering als hij jonggehandicapt is in de zin van artikel 1a:1, eerste lid, van de Wajong. Daarvan is sprake als een betrokkene (duurzaam) geen arbeidsvermogen heeft. Voor het wettelijk kader en het kader dat het Uwv hanteert voor de beoordeling van de vraag of een betrokkene beschikt over mogelijkheden tot arbeidsparticipatie (arbeidsvermogen) wordt verwezen naar eerdere uitspraken van de Raad.¹

¹ Zie bijvoorbeeld de uitspraken van de Raad van 5 april 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:1018, en 16 januari 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:286.

4.2. In geschil is of het Uvw zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante op 11 november 2019 (de dag dat de aanvraag is ontvangen) arbeidsvermogen heeft.

Medische beoordeling

4.3. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het onderzoek van de artsen van het Uvw voldoende zorgvuldig is geweest. In een nader rapport van 3 januari 2024 heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep toegelicht dat, anders dan appellante heeft gesteld, uit de informatie van de neuroloog uit 2020 niet blijkt dat appellante in het geheel niet in staat is om haar nek te bewegen en te bukken. Er zijn bij beeldvormend onderzoek aan de cervicale wervelkolom geen afwijkingen gevonden. Ook anderszins is appellante niet bekend met een aandoening van het houdings- en bewegingsapparaat die de beweeglijkheid van haar nek of rug beperkt. Uit de kantelproef door de neuroloog in 2021 blijkt dat appellante klachten ontwikkelt tijdens het meermaals vooroverbuigen van het hoofd vanuit een staande positie. Daarom moet appellante wel in staat worden geacht om haar hoofd te kunnen bewegen en te bukken maar moeten deze bewegingen – zeker als appellante ver voorover zou moeten buigen – alsnog in frequentie worden beperkt. Dit laatst mag bij het uitvoeren van een taak slechts incidenteel voorkomen (1 tot hooguit 2 keer per dag), terwijl minder vergaande hoofdbewegingen zich hooguit laagfrequent en zeker niet repetitief voor mogen doen. Over de frequentie van de aanvallen/wegrakingen heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep gewezen op forse discrepanties tussen wat appellante bij de verzekeringsarts, de verzekeringsarts bezwaar en beroep en de behandelend neuroloog heeft aangegeven. Uitgaande van de psychogene laag frequente aanvallen, zoals appellante die bij de specialisten aangaf, valt niet in te zien dat deze in de weg zouden staan aan het gedurende vier uur per dag en één uur aaneengesloten verrichten van een taak. Voor een onacceptabel hoog verzuim op de datum in geding ontbreekt volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep de medische onderbouwing. Deze conclusie van de verzekeringsarts bezwaar en beroep volgt logischerwijs uit de voorhanden zijnde medische informatie en kan worden gevolgd. Appellante heeft in hoger beroep geen medische informatie overgelegd die aanleiding zou kunnen geven om aan deze conclusie

van de verzekeringsarts bezwaar en beroep te twifelen.

Arbeidskundige beoordeling

4.4. De Raad heeft het Uvw verzocht de geschiktheid van de geselecteerde taak 'afstoffen' nader te motiveren. Vanwege de aangescherpte beperkingen op frequente hoofdbewegingen en bukken heeft de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep in een nader rapport van 15 januari 2024 geconcludeerd dat de taak 'afstoffen' dient te vervallen. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft vervolgens de taak 'invoeren van gegevens (1601)' geselecteerd. Met deze taak beschikt appellante volgens het Uvw ongewijzigd over arbeidsvermogen.

4.5. Appellante heeft hiertegen aangevoerd dat zij vanwege haar nekklachten, haar duizeligheid/wegrakingen en beperkte concentratie deze taak evenmin kan verrichten. Ook is de taak niet geschikt, gelet op haar opleidingsniveau. Daarnaast staat het het Uvw niet vrij deze taak na jaren procederen in hoger beroep alsnog aan het bestreden besluit ten grondslag te leggen.

4.6. De Raad volgt appellante niet in haar standpunt. Geen rechtsregel staat eraan in de weg dat het Uvw, ter onderbouwing van het standpunt dat appellante beschikt over arbeidsvermogen, in hoger beroep een nieuwe taak selecteert. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft ook voldoende gemotiveerd dat appellante met de bij haar bestaande beperkingen in staat is deze taak gedurende vier uur per dag en een uur aaneengesloten te verrichten. De Raad volgt appellante evenmin in haar standpunt dat zij in verband met haar opleidingsniveau de taak 'invoeren van gegevens' niet zou kunnen verrichten. Gelet op artikel 1a, tweede lid, van het Schattingsbesluit is een taak de kleinste eenheid van een functie en bestaat deze uit één of meerdere handelingen. In het Compendium Participatiewet is hierover op bladzijde 28 toegelicht dat aan de basis van het takenbestand zoveel mogelijk 'elementaire taken' liggen. Dit zijn taken waar geen opleiding en geen specifieke werkervaring voor nodig is. Het zijn veelal routinematige taken die aan te leren zijn door ze te doen ('training on the job'). Gelet hierop en gelet ook op het feit dat appellante een MBO-2 opleiding met diploma heeft afgerond, is er geen aanleiding appellante te volgen in haar standpunt dat haar opleidingsniveau onvoldoende is voor het uitvoeren van de taak 'invoeren van gegevens'.

4.7. Appellante heeft geen beroepsgronden aangevoerd tegen het standpunt van het Uvw dat zij over basale werknemersvaardigheden beschikt. Deze voorwaarde behoeft daarom geen bespreking.

4.8. Uit 4.3 tot en met 4.7 volgt dat de rechtbank het Uvw terecht heeft gevolgd in zijn standpunt dat appellante op 11 november 2019 beschikte over arbeidsvermogen en om die reden niet als jonggehandicapte is aan te merken.

Conclusie en gevolgen

5. Het hoger beroep slaagt dus niet. De aangevalen uitspraak wordt bevestigd. Dit betekent dat de weigering van de Wajong-uitkering in stand blijft.

6. De Raad stelt vast dat het Uvw pas in hoger beroep het bestreden besluit van een toereikende motivering heeft voorzien. De Raad zal het motiveringsgebrek in het bestreden besluit passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Awb omdat aannemelijk is dat appellante hierdoor niet is benadeeld. Ook als het gebrek in het bestreden besluit zich niet zou hebben voorgedaan, zou een besluit met gelijke uitkomst zijn genomen. Dit leidt tot de conclusie dat het hoger beroep niet slaagt en dat de aangevalen uitspraak – met verbetering van gronden – moet worden bevestigd.

7. De toepassing van artikel 6:22 van de Awb geeft wel aanleiding om het Uvw te veroordelen in de proceskosten van appellante in beroep en hoger beroep. Deze kosten worden op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor verleende rechtsbijstand begroot op € 875,= in beroep (1 punt voor het beroepschrift) en € 1.312,50 in hoger beroep (1 punt voor het hoger beroepschrift en 0,5 punt voor een nadere reactie, met een waarde van € 875,= per punt), in totaal € 2.187,50. Verder dient het Uvw het door appellante in beroep en hoger beroep betaalde griffierecht te vergoeden.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- bevestigt de aangevalen uitspraak;
- veroordeelt het Uvw in de proceskosten van appellante tot een bedrag van € 2.187,50;
- bepaalt dat het Uvw aan appellante het in beroep en hoger beroep betaalde griffierecht van € 184,= vergoedt.

NOOT

Wat na vernietiging mag, mag ook hangende beroep

1. Ik kan mij de frustratie van appellante goed voorstellen: na bijna vier jaar procederen over de geschiktheid van de taak 'Afstoffen' vraagt de CRvB het UWV de geschiktheid van die taak nader te motiveren en "Hoepla, weg is de taak!". Waar de rechtbank nog stelde dat het feit dat appellante haar nek niet kan bewegen en niet kan bukken, niet maakt dat zij de taak afstoffen niet kan doen, probeert de arbeidsdeskundige überhaupt niet meer die geschiktheid te onderbouwen.

2. Maar na "Hoepla, weg is de taak!" komt "Hoepla, hier is een nieuwe taak!", namelijk 'invoeren van gegevens'.

En "Ja" zegt de CRvB "dat mag".

3. Op zich vind ik de door appellante opgeworpen vraag of dat – na vier jaar procederen over de eerste taak – niet in strijd met de goede procesorde moet worden geacht, een terechte vraag. Maar wat zou er zijn gebeurd als het UWV de taak afstoffen wel zou hebben gehandhaafd en de CRvB zou die taak ongeschikt hebben geacht en het bestreden besluit hebben vernietigd?

4. Na een dergelijke vernietiging zou het UWV een nieuw besluit op bezwaar moeten hebben nemen en daarbij zou het de vrijheid hebben gehad om aan dat nieuwe besluit een andere taak ten grondslag te leggen. Uit het feit dat één bepaalde taak ongeschikt is, volgt immers niet dat een andere taak dat ook is. En als het UWV na vernietiging een nieuwe taak mag duiden, valt niet in te zien waarom dat hangende de procedure niet zou mogen.

5. Het enige verschil is dat in de laatste situatie appellante weer in beroep bij de rechtbank zou hebben gekund, zodat het hangende het hoger beroep duiden van de nieuwe taak tot gevolg heeft dat appellante met betrekking tot die taak een instantie wordt ontnomen. Maar ook dat is betrekkelijk, want als de CRvB bij de vernietiging van het bestreden besluit zou hebben bepaald dat beroep tegen het nieuwe besluit alleen bij hem kan worden ingesteld, dan zou appellante die instantie ook niet hebben gehad.

Had dat niet wat eerder gekund?

6. De echte vraag is natuurlijk of het UWV niet wat eerder over de brug had kunnen komen. Een taak als afstoffen is niet het eerste dat mij te binnen zou schieten bij iemand met nek- en duizeligheidsklachten. Waarom een taak selecteren die zoveel – begrijpelijke – weerstand oproept en die tegen de klippen op handhaven, als het ook mogelijk is om een andere taak te selecteren?

7. Bij de beoordeling van arbeidsgeschiktheid en arbeidsvermogen bestaat nu eenmaal geen absolute waarheid. Laten we ons wat vaker bedenken dat de *belastbaarheid* uiteindelijk niet meer is dan een *beredeneerde inschatting* van de verzekeringsarts en *geen objectief meetbare* grootheid. En dat de *passendheid* van een functie of taak op dezelfde manier het resultaat is van een beredeneerde inschatting van de arbeidsdeskundige, die *niet* in de praktijk op *juistheid* wordt *getoetst*.

8. De weerstand die de uitkomst van deze cumulatieve inschattingen soms oproept, wordt veroorzaakt door dit theoretische karakter: hoe verder de theorie van de praktijk staat, hoe groter de weerstand. De hier opgenomen uitspraak laat zien, dat het verstandiger is om wat *sneller* te bezien of er ook *andere* mogelijkheden zijn, waardoor de inschatting *minder theoretisch* wordt en als gevolg daarvan *minder weerstand* oproept.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten SSZ

Bijstand

278

Voor zover het geleende bedrag de bijstandsnorm overschrijdt is sprake van in aanmerking te nemen inkomen

Centrale Raad van Beroep
17 oktober 2023, nr. 21/3738 PW,
ECLI:NL:CRVB:2023:2540
(Korte, Zimmerman, Janssen)

Herziening. Intrekking. Terugvordering. Middelen. Van derden ontvangen bedragen. Leningen voor levensonderhoud.

[Pw art. 17 lid 1, 31, 54 lid 3, 58 lid 1]

Het college heeft de bijstand van appellant herzien, ingetrokken en teruggevorderd omdat de bedragen die appellant van derden ontving als inkomen moeten worden aangemerkt. Bedragen die contant zijn gestort en bedragen die zijn overgemaakt door derden naar een bankrekening van een bijstandontvanger worden in beginsel beschouwd als in aanmerking te nemen middelen in de zin van art. 31 lid 1 Pw. Een geldlening is in art. 31 lid 1 Pw niet uitgezonderd van het middelenbegrip. Dit kan anders zijn indien een betrokkene in een periode waarin geen of ontoereikende inkomsten aanwezig zijn voor de voorziening in het levensonderhoud is aangewezen op het aangaan van leningen. Daartoe dient de betrokkene in ieder geval aannemelijk te maken dat hij geen ander toereikend inkomen heeft en dat het gaat om leningen die zijn verstrekt voor levensonderhoud. Dat de betrokkene over het geleende bedrag kan beschikken betekent dus niet dat hij niet in bijstandbehoevende omstandigheden verkeert. De Raad komt tot het oordeel dat de bedragen die appellant van zijn neef ontving in de periode dat hij in afwachting was van een beslissing op zijn aanvraag om bijstand, niet als inkomen kunnen worden gezien, voor zover deze de bijstandsnorm niet overschrijden. Voor zover deze bedragen de bijstandsnorm wel overschrijden is sprake van in aanmerking te nemen inkomen. Ook de bedragen die appellant na de beslissing op zijn aanvraag